

РЕШЕНИЕ

№ 625

гр. Варна, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Й.

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Десислава Й. Гражданско дело №
20213110117339 по описа за 2021 година

Предмет на разглеждане са предявени от А. И. И. с ЕГН *****, с адрес гр.***, срещу С. Й. А. с ЕГН *****, с адрес: гр. *** , обективно съединение искове в условията на евентуалност, а именно **иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД**, за прогласяване нищожността на сключения на 14.02.2017г. договор, обективиран в Нотариален акт *** том*** дело *** на нотариус *** за покупко-продажба на недвижим имот: Апартамент ****, находящ се в гр.***, с площ 42,40 кв.м, по отношение на **½ ид. части от имота**, поради накърняване на добрите нрави, **евентуално съединен** с иск за обявяване на същия за привиден и относително симулативен, **прикриващ действителен договор за дарение, на осн. чл. 26, ал. 2, пр. 5 вр. чл. 17 от ЗЗД**, както и за **възстановяване на запазената част** от наследството на ***, починала на 24.06.2021г. чрез намаляване на прикритото дарение до размера на запазената ми част от наследството на основание чл. 30, ал. 1 ЗН.

В исквата молба ищцата твърди, че е наследник на ***б.ж. на гр. Варна, починал на 06.07.2015г., а на основание чл.10, ал.1 от ЗН /по право на заместване/ се явява наследник на неговата майка ***, починала на 24.06.2021г. Сочи, че наследник на ***е и ответницата С. Й. А., дъщеря на починалата ****, и нейна леля. Ищцата твърди, че преди смъртта на баща й, с баба ***били в добри отношения, но след това постепенно се отчуждили. На 27 юни 2021 г. от близки разбрала, че баба е починала и е била погребана. Разбрала, че баба е била в тежко здравословно състояние през последните шест месеца. Сочи, че леля й не я е потърсила, а вместо това е настанила баба й в хоспис, въпреки, че това не е отразено в акта й за смърт. Твърди се, че с оглед приемане на наследството на баба й, ищцата установила, че на 14.02.2017г. последната е продала на дъщеря си (ответницата) собствения си Апартамент ***, в гр. **** , с площ от 42,40к в.м., за цена 22 000лв., равна на данъчната оценка в размер на 21899,20 лв. Ищцата твърди, че сделката е нищожна, поради накърняване на добрите нрави, т.к. уговорената продажна цена в размер на данъчната оценка е поне три пъти по-ниска от пазарната стойност на имота и в този смисъл представителят /упълномощеният/ е договарял във вреда на представлявания /упълномощителя/ и продажната цена не е заплащана от купувач на продавач, както е посочено в нотариалния акт. В условията на евентуалност твърди, че сделката е симулативна, като прикриваща договор за дарение, с

което разпореждане дарителката е накарнала запазената част от наследството. Сочи, че сделката е „безпарична“, т.е. посочената в договора продажна цена от 22 000 лева не е заплатена на продавача, волята на договарящите страни е била собствеността върху имота да се прехвърли безвъзмездно, а не срещу плащане на посочената в договора цена. Предвид това намира, че е налице е фактическият състав на чл. 17, ал. 1 от ЗЗД, като иска разкриване на прикритото съглашение. Също така счита, че основателността на предявения от нея иск има за последица основателност и на иска, с правно основание чл.30 от ЗН, поради което иска да бъде възстановена запазената част от наследството на баба в размер на 1/3 ид.ч. от наследственото имущество, което в настоящия случай се изчерпва с процесния недвижим имот.

В срока по чл. 131 ГПК С. Й. А. е депозирала отговор на исковата молба. В същия е изложено становище за неоснователност на исковата претенция. Ответницата сочи, че договорената продажна цена напълно кореспондира с пазарната цена на имота, с оглед конкретните обстоятелства по конкретната сделка, като се вземе предвид лошото състояние на същия към момента на сделката, както и фактът, че прехвърлителката е запазила пожизнено правото на ползване по отношение на жилището. Твърди се, че продажната цена е била определена от майката на ответницата, като същата е била платена по банков път и по банкова сметка на продавача. Ответницата твърди, че сделката не само не противоречи на добрите нрави, а напротив, напълно защитава и охранява правата и интересите на продавача. В тази връзка сочи, че майка е получила бъбречна криза през януари месец на 2017г., което довело необходимост от оперативна интервенция в МБАЛ Света Марина - гр. Варна, възстановяването след която било бавно, трудно, болезнено и налагало множество разходи, каквито тя с пенсията си не е можела да си позволи. Ответницата твърди, че с парите от сделката *** е посрещната тези разходи, както и че си направила две операции на очите за премахване на перде и слепота. Соци още, че с получените средства от продажбата на апартамента, майка й успяла да покрие основните си нужди и да бъде значително спокойна, че не е в тежест на никого, и че ако се наложи може да посрещне евентуални непредвидени разходи, както и да покрие всички свои текущи такива. Предвид изложеното намира, че не може да се приеме, че сделката противоречи на добрите нрави или че е във вреда на представляваната. По отношение на евентуалния иск с твърдения за привидност на сделката и искане за възстановяване на запазена част от наследството сочи, че същият е абсолютно неоснователен. Поддържа изложеното от нея, че е налице извършена валидна продажба на имота като продажната цена е платена напълно по банковата сметка на продавача. Намира, че твърдението, че със сделката се прикрива дарение върху имота е напълно необосновано и неоснователно, респ. неоснователно е и искането за възстановяване на запазена част от наследството на Видка Петрунова Пеева, чрез намаляване на твърдяното дарение до размера на запазената част, на основание чл. 30, ал.1 ЗН.

Ответницата е предявила и **насрещен иск** в условията на евентуалност и в случай, че бъде прието за установено, че договорът за продажба на недвижим имот е нищожен, за осъждане на А. И. И., да заплати на С. Й. А., **сумата в размер на 11 000 лева**, представляваща припадащата ѝ се като наследник на В**** (по право на заместване съобр. чл. 10, ал.1 ЗН) част от общата, подлежаща на връщане сума в размер на 22 000 лева, която ответницата е заплатила в полза на Видка Паунова Пеева по банков път, **на основание чл. 55, вр. чл. 34 ЗЗД**.

В срока по чл. 131 от ГПК ищцата и ответник по насрещния иск е депозирала отговор, в който е изразила становище за неоснователност на същия. Твърди, че сумата от 22 000 лв., посочена като продажна цена в НА 187/2017г. не е реално платена от купувача на продавача. Твърди, че С. А. не е разполагала със средства, с които да заплати продажната цена за процесното жилище, както и че сумата 22 000 лв. не са постъпвали в банкова сметка на *** а в случай, че сумата е постъпила по нейна сметка, скоро е била обратно изтеглена и взета от С. А. и *** не е ползвала за себе си сумата, докато е била жива, и изобщо не е разполагала със средствата. Твърди, че тъй като по сделката не са заплащани никакви суми, то няма и основание за връщане на такива.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

От представено по делото удостоверение за наследници се установява, че ответницата е дъщеря на починалата ***, а ответницата е нейна внучка – дъщеря на починалия ѝ син

**** и по право на заместване е наследник, призован към наследяване /чл.10, ал.1 ЗН/.

По делото е представен договор за покупко-продажба от 14.02.2017г., обективиран в Нотариален акт *** на нотариус ****за покупко-продажба на недвижим имот: Апартамент ***находящ се в гр.Варна, **, с площ 42,40 кв.м, в който е посочено, че имотът се продава от *** действаща чрез пълномощника си С. Й. А. на купувача С. Й. А. за сумата от 22 000,00 лв., която ще бъде изплатена напълно по банков път. Посочено е, че данъчната оценка на имота е в размер на 21 899,20 лв. Продавачът си е запазил правото на пожизнено и безвъзмездно ползване на имота.

Към отговора на исквата молба- л.63 е представена операционна бележка, видно от която на 16.02.2017 г. е извършена транзакция от вносител С. Й. А. по сметка на *** с превод на сумата от 22 000 лв., с основание „внесена съгласно пълномощно 2174/16.02.2017 г. покупко -продажба на имот“.

По делото е приета съдебно-техническа експертиза, от която се установява, че пазарната стойност на имота- ап.***в гр.**, с площ 42,40 кв. е в размер на 52 400 лв. Отчетена е пазарната стойност на правото на ползване по посочена от експерта формула, като в част от формулата е прието, че правото на ползване е учредено за 5 години, тъй като ползвателят към момента на запазването му е бил на 85 г. / при ползвател над 70 год., съгласно чл.23, ал.2 от ЗМДТ/ и е заключено, че стойността, която следва да се приспадне като стойността на запазеното право на ползване е 11342,лв., с оглед на което крайната пазарна стойност е 41 058,00 лв.

Ищецът въз основа на издадено му съдебно удостоверение се е снабдил с писмени доказателства от*** във връзка с извършената парична транзакция на 16.02.2017 г. по сметка „****“. Представена е декларация по чл.4, ал.7 и по чл.6, ал.5, т.3 от ЗМИП от ***чрез пълномощника й С. А. от 16.02.2017 г., в която е посочено, че паричните средства от транзакцията са с произход „продажба на имот“. От заявка за теглене на суми, подадена от С. А. се установява, че същата е искала да изтегли 22 000 лв. на 21.02.2017 г. от сметка ***с титуляр ***, като заявката е подадена на 16.02.2017 г.. Видно от операционна бележка от 21.02.2017 г. сумата от 22 000,03 лв. е изплатена от сметка на **** в брой на С. А. с основание „съгласно пълномощно 2174/16.02.2017 г. От представено искане за закриване на банкова сметка от 21.02.2016 г. се установява, че ответницата като пълномощник на Видка Пеева е поискала закриване на разплащателна сметка***От извлечение от банкова система се установява, че последната сметка е открита на 06.10.2009 г. и е закрита на 21.02.2017 г.

По искане на страните са разпитани двама свидетели- по един на всяка от тях.

В показанията си свид.***/ свидетел на ответника/ - съседка на починалат***от същия етаж като на процесния имот, сочи че познава С. и не познава А.. Разказва, че баба ***й казала, че иск да продаде апартамента на дъщеря си, за да се обезпечи финансово и след продажбата й казала, че е получила парите за нея. Соци, че баба ***й споделила, тъй като й трябвали пари за операции на очите и зъбите, които дошли от продажбата. Разказва, че Баба ***й казала къде в апартамента държи парите, че е виждала къде са / в разтегателна маса в хола/, но не знае колко точно са били. Соци, че преди баба ***да получи инсулт са се виждали по един-два пъти в седмицата. Разказва, че около 6 месеца след инсулта, ***е починала. Баба ***си правила операции на очите, жлъчката и зъбите, но не знае къде са правени и колко струват тези операция, като доколкото си спомня операциите са правени 3-4 години преди инсулта. Разказва, че Видка е взела решение да продаде апартамента след смъртта на сина си, за да е независима и да може да посреща нуждите си. След продажбата се похвалила, че вече има пари за нуждите си.

В показанията си свид. ****И. / свидетел на ищцата/ - майка на ищцата сочи, че до смъртта на съпруга й отношенията й с ****са били много добри, но са се влошили във връзка с неразбирателства около погребението на съпруга й-син на ***. Разказва, че до 2017 г. ****и А. са поддържали връзка по телефона, а след 2017 г. не може да каже дали са контактували. Разказва, че баба ****е била в близки отношения със съседка от горния етаж- ***като не е виждала първата свидетелка в блока на баба ****. От показанията се установява, че не е контактувала с баба ***след смъртта на съпруга си, като докато той е бил жив ****е казвала, че иска с имота да се разпореждат сина и дъщеря й.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

По главния иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД

В тежест на ищката е да установи спорните факти, от които произтичат претендираните от нея права, а именно, че между *** и С. Й. А. е била сключена атакуваната сделка с предмет недвижим имот с идентификатор *** че клаузите на договора противоречат на добрите нрави, а именно че пазарната цена на имота – предмет на процесния договор за покупко-продажба, към датата на сделката е в пъти по-ниска от действителната цена на същия.

Добрите нрави са неписани общовалидни морални норми, които съществуват като общи принципи или произтичат от тях и са критерии за оценка на сделките. В решение № 1444 от 4.11.1999 г. по гр. д. № 753/1999 г. на Пето Г. О. на ВКС е посочена нееквивалентността на престациите като конкретен пример за нарушение на добрите нрави, водещо до нищожност на сделката по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД. Като критерий в съдебната практика е възприета изключително голямата разлика в престациите /в решение № 615 от 15.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1208/2009 г. на III Г. О. на ВКС например е прието, че нищожност има поради дванадесет пъти по-ниската цена от пазарната; в решение 119 от 22.03.2011 г. по гр. д. № 485 по описа за 2010 г. на I Г. О. на ВКС-при двадесет и осем пъти по-ниска цена./

В Решение № 452 от 25.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4277/2008 г., IV г. о., ГК е посочено, че неравностойността би следвало да е такава, че практически да е сведена до липса на престация. Следователно значителна и явна нееквивалентност на насрещните престации, която води до нищожност поради противоречие с добрите нрави, е налице, когато насрещната престация е практически нулева. Значителна и явна нееквивалентност на насрещните престации, която води до нищожност поради противоречие с добрите нрави, е налице, когато насрещната престация е практически незначителна. По този начин би се накарнал принципът на свободата на договарянето/чл. 9 от ЗЗД/, защото еквивалентността на престациите поначало се преценява от страните и се съобразява с техния правен интерес. /Решение № 50180 от 24.10.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3362/2020 г., IV г. о., ГК./

В конкретния случай се установява, че имотът е предмет на продажба на стойност от 22 000 лв. при вписана данъчна оценка към датата на оспорваната сделка от 21 899,20 лв., т.е. на стойност съвсем близка до данъчната оценка. От експертизата, на която съдът дава вяра като компетентно изготвена и обоснована се сочи, че пазарната стойност на имота е 41 058 лв. / почти двойно по висока/.

Да се достигне до краен извод по иска за нищожност, поради накарняване на добрите нрави съдът трябва да посочи дали два пъти по ниска продажна цена в сравнение с пазарната цена е на практика липса на престация / нулева престация/. С оглед критериите прилагани в съдебната практика, посочени в цитираните решения на ВКС, съдът намира, че продажна цена която е на половина на пазарната и почти равна на данъчната оценка, не може да обоснове извод за значителна и явна нееквивалентност. В смисъл, че покупко-продажбата на апартамент на цена два пъти и половина по-ниска от пазарната стойност на вещта не води до нищожност на сделката поради накарняване на добрите нрави е Решение № 24 от 9.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2419/2015 г., III г. о., ГК.

Предявения главен иск за нищожност на сделката, поради накарняване на добрите нрави е неоснователен, поради което съдът следва да пристъпи към разглеждане на евентуалния иск.

По евентуалния иск с осн. чл. 26, ал. 2, пр. 5 вр. чл. 17 от ЗЗД

В тежест на ищеца е да докаже, че договорът между страните е привиден, като докаже симулацията и прикритата сделка между страните; ищката следва да докаже и качеството си на наследник със запазена част на*** с ЕГН-*****, б.ж. на гр.Варна, поч. на 24.06.2021г.; размера на наследственото имущество, от което се изчислява запазената и разполагаемата част, респективно размера на запазената част и размера, с който същата е накарнена

При т.нар. привидни сделки по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД, страните външно (пред трети лица) обективират воля, насочена към сключване на определен договор, но във вътрешните им отношения се съгласяват, че не желаят настъпването на правните последици от сключения договор или желая настъпването на други последици, различни от тези, които биха се породили от него. В първата хипотеза е налице абсолютна симулация, а във втората – относителна, която по съществото си съдържа характерните особености както на привидния договор, така и тези на прикрития. Начина, по който се извършва разделението

на двата вида симулация може да бъде извлечен от практиката на съдилищата в тази посока, доколкото законовата разпоредба на ЗЗД не разграничава двата вида. Освен във волята на страните по договора, друго разграничение между видовете е броя на сделките, които се сключват. При абсолютната симулация е налице само един договор – привидния, докато при относителната са налице два – едната сделка (симулираната) е тази, чиито последици страните не желаят да настъпят, но обективират пред третите лица, и другата (дисимулирана) – чийто резултат е действително търсеният. Общото и в двете хипотези обаче е, че явната сделка е винаги нищожна.

В конкретния случай се твърди относителна симулация, като симулираната сделка е покупко-продажба, а дисимулираната – дарение.

В нотариалния акт от 14.02.2017 г. е отразена волята на страните по договора, обективиран в него, че продажната цена от 22 000 лв. ще се плати по банков път след подписване на нотариалния акт. Че такава сума е платена по банкова сметка на наследодателя на страните се установява от преводната бележка от 16.02.2017 г. Доводите на ответника за привидност на сделката като прикриваща дарение се основават на твърдения, че цената не е платена като вкл. дори да е преведена по банков път – веднага след това е изтеглена от ответника, т.е. не са заплатени реално пари, които да се останали за продавача по оспорваната продажба.

От представените банкови документи действително се установява, че на 16.02.2017 г. ответницата е превела сума от 22 000 лв. по банкова сметка, на което титуляр е Видка Пеева, като от основанията на платежното нареждане и стойността на сумата се извежда обоснован извод, че тя е преведена във връзка с продажбата от 14.02.2017 г. Още на същия ден-16.02.2017 г. С. А. в качеството на пълномощник на *** е подала заявление за изтегляне на цялата сума, която ѝ е предадена от банков служител в брой на 21.02.2017 г., след което същата банкова сметка е закрита. За да достигне до правен извод за основателността на иска по чл. 26, ал. 2, пр. 5 вр. чл. 17 от ЗЗД, настоящият състав следва да направи преценка дали от така установените факти се извежда извод, че страните по оспорваната сделка не са искали да се обвържат от продажба, а от дарение. Съдът намира, че такъв извод не може да се направи само въз основа на факта, че сумата е изтеглена от ответника, като пълномощник на майка ѝ и продавач по сделката – ****. При съобразяване на всички доказателства по делото, съдът намира, че фактическото изтегляне на сумата, било то и от купувача на сделката не обосновава самостоятелно извод за нищожност на продажбата. Следва да се посочи, че видно от банковите документи вкл.искането за изтегляне на сумата, ответницата е действала като пълномощник на *** т.е. извършваните от нея действия са от името и за сметка на упълномощителя. Дори да се установи, че ****е върнала на А. покупната цена, това обстоятелство не може да се тълкува еднозначно, доколкото освен на привидност на удостоверените в нотариалния акт волеизявления, това действие може да сочи и на наличие на други правоотношения между страните по договора /Решение № 31 от 1.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1532/2017 г., II г. о., ГК/. Това действие следва да се възприема в съвкупност с други събрани доказателства. В настоящият случай следва да се отчетат обстоятелствата, че прехвърлителят и приобретателят са от най-близка роднинска връзка, което логично и житейски свързва упълномощаването на С. от Видка да изтегли парите от продажбата, за да може последната да ги изразходва, в каквото посока са твърденията на ответника. Също така следва да се посочи, че тези твърдения се подкрепят и от факта на напреднала възраст на продавачката, във връзка с която съдът възприема, че същата трудно би си служила с банкова карта или би посещавала банков клон, за да тегли пари на каса, като този извод на съда се подкрепя и от изложеното от свид. Илиева, че баба Видка е била трудно подвижна.

Необходимо е да се посочи, че твърденията на ответника се подкрепят от разпитания по негово искане свидетел, който няма обвързаност с А., която да налага съда да цени показанията му по чл.172 ГПК, поради което им дава вяра. От тези гласни доказателства се установява, че Видка Пеева приживе е изявила пред свид. Илиева намерението си да продаде имота, както и се е „похвалила“, че вече го е продала и е получила продажната цена. Свидетелят лично е възприел, че прехвърлителят е съхранявал пари в брой в дома си, както и се е подложил на медицински интервенции изискващи парични разходи, като показанията на Илиева се отличават с достоверност, с оглед съседската ѝ връзка с Пеева, която не предполага свидетелят да знае подробности, като стойността на съхраняваните пари или на

медицинските операции. Показанията на Илиева не се оборват от показанията на ищцовия свидетел Нели И., доколкото показанията на последната касаят впечатления или разговори с ****от преди 2015 г. и не са относими към момента на извършване на оспорваната сделка. Следва да се посочи, че показанията на И. следва да се ценят само доколкото кореспондират с други доказателства, с оглед близката ѝ роднинска връзка с ищцата и възможната ѝ заинтересованост от изхода на делото.

При така изложеното съдът намира евентуалния иск за нищожност на договора, поради привидност за неоснователен. В този случай не подлежи на разглеждане иска за възстановяване на запазена част, предявен от ищеца, както и насрещният иск за връщане на платена продажба цена, предявени от ответника.

По разноските:

С оглед изхода от спора, право на разноски има ответникът. От него е направено искане за присъждане на сумата от 1200 лв. –адвокатско възнаграждение, заплащането на която е доказано от договор за правна защита и съдействие – л.135 г. Сумата следва да му бъде присъдена.

По отношение на претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение по в.гр.д., в което се обжалва определение 11341/14.10.2022 г. по настоящото дело, съдът намира, че същата е неоснователна, поради следното: От служебно извършена справка в ЕИСС се установява, че с определение 339/27.01.2023 г. по в.ч.гр.д. 142/2023 г. е отменено определение № 11341 от 14.10.2022 г., постановено по гр. д. № 17339/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, и вместо него е оставена без уважение молба с вх. № 58306 от 25.08.2022 г., депозирана от С. Й. А., ЕГН: ***** за допълване на Определение № 8324 от 1.08.2022 г., постановено по гр. д. № 17339/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, в частта за разноските, с което на ответника са присъдени разноски за прекратенат част на исковете за нищожност на сделката. Както е посочено в определението на ВОС, при този изход на спора за разноски във въззивната инстанция, право на такива по принцип би имала А. И., а не претендиращата ги и пред ВРС С. А.. Във въззивното определение е разяснено, че предвид характера на производството по чл.248 ГПК, разноски не следва да се присъждат по частната жалба, доколкото производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно производство и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноски в процеса относно разноските /в този смисъл - Определение № 60189 от 28.06.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2779/2020 г., IV г. о., ГК, Определение № 60295 от 17.11.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2625/2021 г., IV г. о., ГК, Определение № 60379 от 22.12.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1495/2021 г., III г. о., ГК и други/

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. И. И. с ЕГН *****, с адрес гр. ****, срещу С. Й. А. с ЕГН *****, с адрес: гр. ***иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, за прогласяване нищожността на сключения на 14.02.2017г. договор, обективиран в Нотариален акт ****, дело 14/14.02.2017г. на нотариус Борис Василев, за покупко-продажба на недвижим имот: Апартамент****, находящ се в гр.***с площ 42,40 кв.м, по отношение на ½ ид. части от имота, поради накърняване на добрите нрави

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. И. И. с ЕГН *****, с адрес гр. Варна, *** срещу С. Й. А. с ЕГН *****, с адрес:***иск за прогласяване за нищожен на сключения на 14.02.2017г. договор, обективиран в Нотариален акт****, дело 14/14.02.2017г. на нотариус *** за покупко-продажба на недвижим имот: Апартамент**** находящ се в гр.***, с площ 42,40 кв.м, по отношение на ½ ид. части от имота като привиден /относително симулативен/, прикриващ действителен договор за дарение, на осн. чл. 26, ал. 2, пр. 5 вр. чл. 17 от ЗЗД

ОСЪЖДА А. И. И. с ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „Т****да заплати на С. Й. А. с ЕГН *****, с адрес: гр. *** сумата от **1200,00 лв.** / хиляда и двеста лева/, представляваща сторени съдебни разноски в производството, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Варна в **двуседмичен срок** от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____